

Arrest

nr. 147 182 van 5 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt en van de beslissing van voormelde gemachtigde van 3 september houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2015.

Gelet op de beschikking van 22 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp verklaard wordt en de beslissing van voormelde gemachtigde van 3 september houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen een beslissing van de gemachtigde waarbij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bestreden beslissingen blijken dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 3 november 2012, met kennisgeving op 3 november 2012, een bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor 3 jaar uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissingen van 3 september 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Daargelaten de vraag of de verwerende partij kan stellen dat de aanvraag zonder voorwerp is, vermag de verwerende partij immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep komt zodoende onontvankelijk voor.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 3 april 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 19 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP merkt op dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard omdat zij geen gevolg zou hebben gegeven aan een inreisverbod dat afgeleverd werd

tussen haar eerste en tweede asielaanvraag. Zij stelt dat haar tweede asielaanvraag in overweging werd genomen en dat zij een AI heeft verkregen waardoor het inreisverbod impliciet werd opgeheven. Tevens merkt VzP op dat de Belgische staat haar heeft aanvaard op het grondgebied. Zij heeft een aanvraag 9bis ingediend op het moment dat het AI nog geldig was."

2.4. Voor zover de verzoekende partij op 3 april 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift door het gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 maart 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.5. Waar verzoekende partij aangeeft van mening te zijn dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het verkrijgen van een attest van immatriculatie dient te worden beschouwd als een impliciete aanvraag tot opheffing van het inreisverbod of een impliciete opheffing van het inreisverbod, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit betoog *in casu* juridische grondslag mist. Het attest van immatriculatie werd inmiddels ingetrokken en uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het verkrijgen van een inmiddels reeds ingetrokken attest van immatriculatie dient te worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod en dat de humanitaire redenen die in voormelde aanvraag worden aangevoerd, deze impliciete opheffing verantwoorden. Met dit betoog gaat verzoekende partij er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden onzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststellingen uit de beschikking onterecht zijn. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep is derhalve onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET